

[Jørgen Jørgensen.]

er to Sogne med et Menighedsraad paa 11 og et Menighedsraad paa 5, og der kommer en Flertalsindstilling med 13 Stemmer, vil man i alle andre Spørgsmaal sige, at dette er en Tilkendgivelse fra det paagældende Pastorat om, at de ønsker den og den Præst, og det vil man i de allerfleste Tilfælde bøje sig for. Kun i dette specielle Tilfælde, hvor det drejer sig om at ansætte en Kvinde, siger man: Ja, men vi maa først have klaret, hvor de 3 Stemmer, som gaar imod denne Indstilling, stammer fra. Hvis de er fordelt paa begge Sogne, tager vi ikke Hensyn til dem. Men hvis de 3 tilfældigvis hører hjemme i det Sogn, hvorfra der kun er 5 Medlemmer i Menighedsraadet, skal de 3 være en Hindring for, at de 13 kan faa den Præst, de ønsker. Det er der ikke megen Mening i, saa meget mindre som det ærede Medlem Hr. Arnth Jensen og den højtærede Minister erklærer, at hvis de kunde faa en Overgangsbestemmelse for et Par Aar, kunde denne Bestemmelse godt falde bort. Altsaa, det er nødvendigt at have den i de 2 første Aar, saa skal man beskytte dette Mindretal inden for Pastoratet, men om et Par Aar kan man godt se bort fra det. Det er derom, jeg har sagt, at det er ingen saglig Begrundelse.

Jeg havde gerne set, at Rigsdagen i Flok og Følge havde støttet det Forslag, som skal gennemføres, og jeg vil ogsaa haabe, at Rigsdagen vil støtte det i stor Udstrækning. Jeg synes, man maa fastslaa, at til det principielle, at Kvinder bør have Adgang til Præstestillinger, er der nu Tilslutning fra et overvældende Flertal her i Tinget, og at Uenigheden drejer sig om nogle Overgangsbestemmelser. Over for den Kritik, der er rejst, og som bl. a. de 500 Præsters Adresse er Udtryk for, maa det dog veje noget, at omtrent hele Rigsdagen er enig om, at Tiden er inde til Løsning af Spørgsmaalet om kvindelige Præster. Det, de 500 Præsters Henvendelse drejer sig om, er ikke det specielle om Overgangsbestemmelser, men det er det principielle, og i saa Henseende er jo Rigsdagens overvejende Flertal enig.

Jeg maa igen anbefale, at man stemmer for Ændringsforslaget og for Udvalgets Indstilling som Helhed.

Paul Holt:

Det ærede Medlem Hr. Appel anvendte et Udtryk om den Henvendelse, der er kom-

met fra Præsterne, som giver mig Anledning til at sige et Par Ord. Det var Udtrykket „Bandstraale“. Det forekommer mig ejendommeligt, at man ved at læse denne Henvendelse kan komme til det Resultat. Man maa forstaa, at denne Sag er noget meget, meget alvorligt, der gaar adskillige Mennesker i dette Land dybt til Hjerter, og at det for adskillige Mennesker i dette Land ser saaledes ud, at man ved at gennemføre i og for sig ikke selve Loven, men, med Støtte i denne Lov, en ny Ordinationsordning i vor Kirke, er med til at undergrave vor Folkekirke. Der er mange Mennesker, for hvem det vil staa som noget meget sørgeligt, om vor Folkekirke, alle dens Mangler til Trods, skulde ophøre med at eksistere, fordi de tror, at der gennem denne Kirke er givet det danske Folk en Gave fra Gud. Jeg vil derfor gerne sige — jeg ved godt, disse Ord politisk falder døde til Jorden —, men jeg vil gerne sige, at man maa kunne forstaa, at denne Sag ikke er et Spørgsmaal om Magt, ikke har noget med Bandstraale at gøre, men at det er en Sag, der har med vor Tro at gøre, vor Overbevisning om, at vor Kirke bygger paa den hellige Skrift, og at ingen Rigsdagsbeslutning er i Stand til at ændre denne Sandhed.

Rigsdagen har i sine Hænder den Magt, at kunne vedtage visse Rammer, og man maa indrømme, at Rigsdagen uden at man fra kirkelig Side i og for sig kan have noget derimod, kan have Ret til at stille sig saaledes rent negativt, at Staten ikke hindrer Kvinder i at blive Præster, men det maa ligge i Kirkens egne Hænder at tage den positive Bestemmelse om, hvorvidt de skal være det eller ikke. Og det bør være Kirken som Helhed. Der tør man saa disse to Anskuelser sammen, om Kirken er en løs Sammenslutning af selvstændige Menigheder eller om Kirken er en Helhed.

Jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Appel, at det forekommer mig, at adskillige Præster har vist større Vovemod i Retning af at forsvare Menneskerettigheder, end man inden for Rigsdagen har vist. Det forekommer mig, at f. Eks. den Indsats, der blev gjort fra Kirkens Side i Norge og ogsaa her i Danmark, for at værne Menneskerettigheder i Besættelsestiden, fuldt og helt lader sig stille ved Siden af den Indsats, som den danske Rigsdag gjorde for at forsvare Menneskerettigheder.

Hvad de foreliggende Forslag angaar, vil jeg støtte Forslaget fra konservativ Side